

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

14. Quomodo inuocabunt in quem non credideru[n]t?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

rum, quæ eiusdem generis sunt, diuersa habenda ratio) ad iustitiam quoque & salutem coram Deo magnam vim habere; adeoque ex illis, non secus atque ex fide, homines iustificari ac saluari.

14. *Quomodo inuocabunt in quem non crediderunt?*

SEpe monui, vocem fidei quoties hæretici in Scripturis legunt, suam eos specialem fidem, fiduciam, securitatem, impiam presumptionem semper somnare. Facit id hoc loco Calvinus strenuè: cuius ineptia paucis refutabitur. *Vult hic (inquit) coniungere Paulus inuocationem cum fide, ut sunt profecto res inter se coniunctissimæ. Qui enim Deum inuocat, se quasi ad vnicum salutis portum recipit: & quod certissimi refugij genus est, velut filij in optimi ac ne amantissimi patris sinu se confert, ut eius cura protegatur, indulgentia ac charitate foueatur, benignitate subleuetur, virtute fulciatur. Hæc hætenus vera ac bona sunt; mel & lac Calvinianum, quo lectorum ora primò suauiter illinit ac lactat, vt mox sine vlla amaritudine pestilens venenum infundat. Sic enim prosequitur: Id facere nemo poterit, qui non ante de paterna Dei erga se beneuolentia tantam persuasionem animo conceperit, vt ab eâ qui dicit ausit expectare. Ecce tibi, Lector, pro fide Evangelica, quam Paulus hic designat, fides Calviniana, sola diuinæ beneuolentiæ indubitata persuas-*

Fide Euan-
gelicâ in
suam fidem
transfor-
mat Cal.

ta persuasio, sine qua nemo Deum vt filius
 patrem inuocare potest. Id si ita est, menti-
 tur Scriptura quæ dicit, *Sentite de Domino in* Sap. 1.
bonitate; quod est in Dei bonitatem veluti in
 salutis portum se recipere; & *in simplicitate*
cordis querite illum: quoniam inuenitur ab his qui
non tentant illum. Sic igitur de Domino in
 bonitate sentire oportet, vt non in securita-
 te, sed in simplicitate & humilitate cordis,
 cum timore & tremore salutem nostram operantes, Philip. 2.
 queramus illum: quia ab his inuenitur qui
 non tentant illum; quod sua fiducia & præ-
 sumptione hæretici faciunt, qui in medijs
 sceleribus ac flagitijs fiducia hac sua carere
 nolunt, vt alibi explicatum dedimus. De hac
 persuasione & fiducia Apostolus hic nihil
 loquitur. De fide loquitur Euangelica, & In Antid.
 Euangel.
 ad Ioa. c.
 20. v. 28.
 quam tota Euangelij prædicatio de Deo, de
 Christo, de gratia, de peccato, de Sacramen-
 tis, de vitæ nouitate, suo ambitu comple-
 fitur. Sed cum Caluino pergamus: Ergo
 qui Deum inuocat, in eo præsidium sibi esse repositum
 confidat, necesse est. Confidere sanè & optimè
 confidere oportet, sed absque persuasione
 illa Caluiniana, quæ simplicitatem cordis,
 timorem & tremorem, sui ipsius probatio-
 nem & examen (à Scripturis desiderata) lon-
 gissimè remouet. Aliud spes bona fidelium,
 quæ pietatis conditionem adiunctam habet
 (probatio enim spem adfert, quæ non confundit) Rom. 1. 4.
 aliud certa persuasio Caluiniana, quæ om-
 nem

Suprà
pag. 32.

Iac. I.

Mat. 23. 2.

Caluinist.
fides inuo-
cationem
pari hy-
pocriticâ.

Matth. 15

nem à nostra parte pietatis cōditionem penitus excludit, vt alibi ex eius verbis patefecimus. Sed nunc, vt suā certam persuasione[m] Calvinus ex hoc loco velut ex igne aquam elicere contēda, tvideamus. *Siquidem*, inquit, *de ea inuocatione loquitur Paulus qua a Deo approbatur*. Haud dubiē : nā qui postulat in spe nihil *hesitans*, ita inuocat, vt eius inuocatio à Deo approbetur : quod eius in Euangelio oratio docuit : *Domine, si vis, potes me mundare*. De potentia Dei nihil hæsitaui, de voluntate Dei bene speraui. Pergit Calvinus: *Nam hypocritæ quoque inuocant, sed nō in salutē, quia sine vilo fidei sensu*. Hypocritæ sine fructu inuocant, non quia sensu fidei Calvinianæ carent, sed quia illo sensu nimis abūdant. Suis enim adhuc in flagitijs ac sceleribus manētes, inuocare audent, & Deum sibi propitium confidunt, quod Calvinistarum fides facit. Ille enim verē hypocrita est, qui labijs suis Deum honorat, voce inuocat, cor autem eius longē à Deo est, cor habet affectu & reatu peccati plenū. Concludit iam Calvinus : *Vnde apparet quā nihil sapiant omnes Scholastici, qui Deo se dubitanter offerunt, nulla fiducia subnixi*. Calumniatur & fallit. Scholastici cum bona & firma spe se Deo offerunt, omni dubitatione remota ex parte bonitatis diuinæ, sentientes de illo in bonitate, sed sentientes de seipsis in humilitate, à fiducia & certa persuasione Calviniana veluti à certo præcipitio & altero desperationis extre-

extremo abhorrent. At (inquit Calvinus) longe aliter Paulus, qui illud tanquam confessum summa sumit, non posse nos rite precari, nisi de successu certo persuasos. Vide frontē meretriciam credacissimi impostoris. Dixit Paulus, Quomodo inuocabunt in quem non crediderunt? ergo docet non aliter posse nos Deum rite inuocare, nisi de successu certo persuasos. Ita credere apud Paulum hoc vnum & propriè Caluino significat, esse de successu certo persuasum. Sed expectamus vt hanc suam prophanam & nouellam glossam confirmet ac probet. Neque enim (inquit) fide implicite designat, sed eam certitudinem, quam de paterna eius beneuolentia concipiunt animi nostri, vbi per Euangelium reconciliat nos sibi, & in filios adoptat. At hæc probatio nulla est, sed mera petitio principij qua idem per se ipsum probatur. Credere (inquit) significat de successu certo esse persuasum, quia significat certitudinem de paterna Dei beneuolentia conceptã. Atqui hæc ipsa certitudo concepta nihil est aliud quàm de successu certa persuasio. Non secus illam quàm hanc negamus: non secus illa quàm hæc prophana & impia nouitas est. Vide igitur & attende Lector. Calvinus vt Scripturas deprauer, nouisq; illis & peregrinos sensus affingat, sua placita sumit, illa affirmat, asseuerat, ponit, repetit, inculcat. Sic exponendæ Scripturæ nec loci circumstantia, nec aliarum Scripturarum collatio, nec antiqua fidei re-

V v s gula,

Calvinus
idē per se
ipsum
probat.

Scripturas
deprauã-
di ars Cal-
uiniana.

gula, nec veterum Patrum iudicia, sed sola cuiusque hæretici propria placita, prinata dogmata, regula deinceps & norma (Caluini exemplo) erit. De qua fide Paulus hic loquatur, & quid apud eum vox credere hoc loco significet, tota eius disputatio manifestum facit. De fiducia aut certitudine benevolentia diuinæ, de certi successus persuasione, ne gry quidem hoc loco Paulus. Premiserat generalem sententiam: *Omnes qui inuocauerit nomen Domini, saluus erit.* Hæc inuocatio omnem Dei cultum legitimum ac necessarium significat. De Enos dicitur, *Hic cepit inuocare nomen Domini,* quia primus post impiū Cain seruire Deo cepit. *Samuel inter eos qui inuocant nomē Domini,* ait alia Scriptura, id est, inter veros Dei cultores. Atqui nullus Dei cultus absque fide est, & omnis Dei cultus à fide orditur. Sed hæc fides ad inuocationis & cultus exordiū generalissima quædam fides esse potest, nondum per quoslibet fidei articulos distinctè traditos instructa. *Accedentem ad Deum* (ait Apostolus) *oportet credere quia est, & quia inquirentibus se remunerator est.* Hæc fides satis adhuc generalis & implicita est. Hac tamen ad Deum acceditur, hac Deus inuocari potest. Prima enim ad Deum accessio per inuocationē fit, quæ vt sine fide esse non potest ad omnia credenda parata, ita fidem plenissimè de omnibus instructā nō exigit. Quū Ana-

Gen. 4.

Plal. 98.

Inuocatio
esse potest
cū fide ge-
nerali &
implicita.

Hebr. 10.

Ananias Paulo diceret, *Exurge, & baptizare,* ^{Act. 21. 16}
& ablue peccata tua, inuocato nomine Iesu; an
 Paulus inuocare iussus, omnem tunc & ex-
 plicitam, claram atque distinctam eorum,
 quæ credenda sunt, notitiam aut reuelationem
 habuit? Imò verò hoc vnum de cælo
 edoctus, *Iesum Nazarenum Dominum ac*
Mesiam esse quem persequebatur, ad reliqua
 perdiscenda Ananiam audire iuberur: *Sur-* ^{Act. 22.}
gens vade Damascum, & ibi tibi dicitur de omnibus ^{10.}
quæ te oporteat facere. Christus quoque ei dixit: Ad
hoc apparui tibi, vt constituam te ministrum & te-
stem eorum quæ vidisti, & eorum quibus apparebo
tibi, id est, eorum quæ te postea per inspira- ^{Act. 26.}
tionem & visionem docebo. Paulus ergo cum ^{16.}
 fide adhuc implicita, & multarum rerum,
 quæ ad fidem pertinebant, ignara, cum fide
 tamen quæ ad omnem reuelationem cre-
 dendū parata fuit, inuocare nomen Iesu iu-
 berur. Sic igitur Paulus hoc loco manifestè
 docet inuocari Deū non posse, nisi ab eo qui
 iam in Deum credit, seu fide plena & expli-
 cita, seu generali aliqua fide & implicita.
 De certitudine fidei Calvinianæ nihil aut
 Paulus hic aut alia vlla Scriptura insinuat.
 Fidem implicitam vt non apertè hoc loco
 designat Apostolus, ita sub generali fidei
 nomine eam designari, ipsius Pauli prola-
 tum exemplum manifestè conuincit.

Alia nunc ex parte hæreticis hoc loco oc-
 currendum est. His quippe Pauli verbis ali-
 abutun-

abuntur, vt Sanctorum inuocationem impietatis arguant, quia in Sanctos, quos inuocamus, nequaquam credimus, nequaquam credere oportet. Sed in promptu solutio est, quæ apud Scholasticos trita est, inuocationem cum fide cõiunctam, eam esse, quæ, quod petit, ab eo implendum petit quem inuocat; quæ soli Deo propria est, bonorũ omnium authori & largitori: Sanctorum inuocatione huiusmodi esse, vt nõ per eos impleri roget quæ petimus, sed tantum per eos impetrari velit quæ desideramus.

S. Thom.
2. 2. q. 83.
art. 4.

14. *Quomodo credent sine predicante?*

15. *Quomodo predicabunt, nisi mutentur?*

Luculenta est hoc loco Apostoli gradatio. Sicuti radix inuocationis est fides, & sine fide nulla est Dei inuocatio, sicuti fidei radix & principium externum (nam interna & præcipua radix, Dei gratia est) auditus doctrinæ fidei, seu prædicatio Evangelij est; & sine externa prædicatione (ordinariè loquendo) fides non addiscitur: sic radix legitimæ prædicationis est missio: nec prædicandi Dei verbum vlla legitima potestas est, vbi legitima missio non præcellerit. Valet hic locus contra hæreticos omnes fures ac latrones, qui ascendunt aliunde, qui prædicandi officium sibi arrogarunt à nemine missi, quia nec à Deo extra ordinem (vt ex eo patet, quòd extraordinariæ missionis

Missio legitima
prædicandi
necessaria